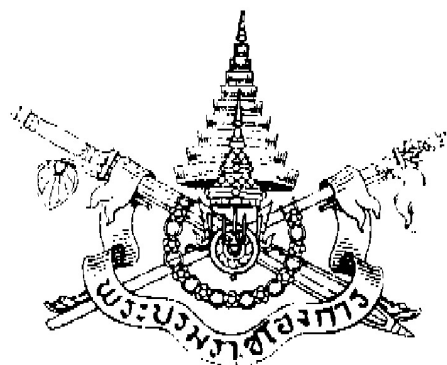

พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐)

อาทิตยทิพอารา

พล.อ. เจ้าพระยาพิชเยนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓๔

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในท้องที่ที่ใช้ พระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ทุกมาตรา
ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ในท้องที่อื่นให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศโดย
พระราชกฤษฎีกา ซึ่งอาจให้ใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้
ทั้งสิ้น หรือแต่บางบทบางมาตราในท้องที่หนึ่งท้องที่ใด
ตามสมควรแก่ภาวะของท้องที่

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓ ๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มีส่วนว่าราชการ
ตามพระราชบัญญัติ

“เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น” ในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะเป็น
เทศบาลแล้ว หมายความว่าเทศบาล ส่วนในท้องถิ่นซึ่งยัง
ไม่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาล หมายความว่าคณะกรรมการ
จังหวัดหรือคณะกรรมการอำเภอซึ่งได้รับมอบให้ทำหน้าที่แทน
คณะกรรมการจังหวัด

“พนักงานท้องถิ่น” ในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะเป็นเทศบาล
แล้ว หมายความว่า คณะเทศมนตรีหรือผู้ที่คณะเทศมนตรี
มอบหมายหน้าที่ไว้ โดยจะเพาะ ส่วนในท้องถิ่นซึ่งยังไม่ได้
ยกฐานะเป็นเทศบาล หมายความว่า คณะกรรมการจังหวัด
หรือคณะกรรมการอำเภอซึ่งได้รับมอบให้ ทำหน้าที่แทนคณะ
กรรมการจังหวัด

“พนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า แพทย์หรือ
เจ้าพนักงานตำแหน่งอื่นซึ่งรัฐบาลหรือเทศบาลตั้งหรือมอบ
ให้มีหน้าที่ประจำตรวจตราดูแลการสาธารณสุขในจังหวัดหรือ
ท้องถิ่นหรือเทศบาลนั้น ๆ

“ผู้เร่ขาย” หมายความว่า บุคคลผู้บรรทุก หาบ
กระติ๋ยดุน หรือนำอาหารเครื่องดื่ม หรือสิ่งของ

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓๖

อย่างใด ๆ เทียบไว้ หรือวางขายในที่ต่าง ๆ ทั้งทางบกและทางน้ำ

“มูลฝอย” หมายความว่า วัตถุอันไม่พึงใช้ เช่น เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า มูลเก่า มูลสัตว์ ซากสัตว์ เป็นต้น และหมายความตลอดถึงวัตถุทั้งสิ้น ซึ่งเก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์ หรือตามที่ต่าง ๆ

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า วัตถุอันเป็นสิ่งโสโครกและมูกลิ้นเหม็นรวมทั้งอุจจาระ ปัสสาวะ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ พนักงานท้องถิ่น ด้วยคำแนะนำของพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดเขตต์ ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดในท้องถิ่นของตน ซึ่งเมื่อพ้นกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามเดือนไปแล้ว ห้ามมิให้บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดประกอบกิจการค้า ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัยอันควบคุมแล้วตามมาตรา ๔๐ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานท้องถิ่นนั้น

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

ในท้องถิ่นใดซึ่งได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว ถ้ามิได้มีการควบคุมกิจการค้า ซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัยตามวรรคก่อน รัฐมนตรีจะแนะนำเป็นหนังสือไปยังเทศบาลนั้นก็ได้ ถ้าไม่อนุวัตน์ตามหนังสือแนะนำนั้นภายในเวลาสามเดือนนับแต่วันที่ได้รับหนังสือนั้น รัฐมนตรีจะออกประกาศตามวรรคก่อนเสียเองก็ได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ กิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้ ถ้าทำเพื่อการค้า ให้ถือว่าเป็นกิจการค้าซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัย

- (๑) การเลี้ยงม้า โค กระบือ
- (๒) การเลี้ยงสุกร
- (๓) การเลี้ยงแพะ แกะ
- (๔) การเลี้ยงห่าน เป็ด ไก่
- (๕) การเลี้ยงสัตว์เพื่อรีดเอาน้ำนม การรีดเอาน้ำนม
- (๖) การทำเนย

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓๘

(๗) การฆ่า หั่น เปิด ไข่ ยกเว้นการฆ่าในภัตตาคาร
โรงแรม หรือร้านข้าวแกง เพื่อปรุงอาหารในนั้น หรือการ
ฆ่าเพื่อปรุงอาหารเร่ขายด้วยตนเอง

(๘) การฟอกหนัง และสะสมหนังในสถานที่ฟอก

(๙) การสะสมเขาสัตว์ กระดุกสัตว์ ขนสัตว์ หรือ
หนังสัตว์ที่ยังไม่ได้ฟอก

(๑๐) การย้อมที่ทำให้เกิดกลิ่นเหม็น

(๑๑) การทำกะปิ น้ำปลา น้ำเค็ม ไตปลา เต้าเจี้ยว
ซัวะ หอยดอง

(๑๒) การทำ การหมัก และการสะสมปลาร้า ปลาเจ่า
กุ้งเจ่า

(๑๓) การทำและการตากปลาเค็ม เนื้อเค็ม เป็ดเค็ม
หนังหมู กุ้งแห้ง การเคี้ยวมันกุ้ง

(๑๔) การนึ่งปลา หรือต้มปลาซึ่งใช้แทนการนึ่ง ยกเว้น
การนึ่งหรือต้มในภัตตาคาร โรงแรม หรือร้านข้าวแกง เพื่อ
ปรุงอาหารในนั้น หรือการนึ่งหรือต้มเพื่อปรุงอาหารเร่ขาย
ด้วยตนเอง

(๑๕) การทำสับ,

(๑๖) การเคี้ยวหนังสัตว์ ไขสัตว์ อัดเอาน้ำมัน

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๓๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

- (๑๓) การเคียน้ำมัน การทำกวนเซียง การทำหมุดตั้ง
- (๑๔) การทำเส้นหมี่ ขนมหจีน ก๊วยเตี๋ยว เต้าหู้
- (๑๕) การเผาเปลือกหอย
- (๑๖) การสะสมยางพาราดิบ
- (๑๗) การค้าอย่างอื่นซึ่งรัฐมนตรีได้ประกาศตามความใน มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือกฎกระทรวง ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศบัญญัติ หรือข้อบังคับแล้วแต่กรณี เพื่อกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดประเภทกิจการค้าซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัยอันควรควบคุม

(๒) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ใช้สถานที่เพื่อประกอบกิจการค้าดังกล่าวข้างต้น

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๐

(๓) การกำหนดเงื่อนไขใดๆ อันเกี่ยวแก่สัญลักษณ์ที่พึงปฏิบัติสำหรับกิจการค้าซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่อนามัยนั้นๆ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๓ ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้ได้เฉพาะกิจการค้าประเภทเดียว”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ ถ้าเจ้าของหรือผู้จัดการกิจการค้าประเภทหนึ่งประเภทใดประกอบกิจการค้าโดยละเมิดต่อเงื่อนไขซึ่งได้กำหนดตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งยึดหรือเพิกถอนใบอนุญาตเสียได้ แต่การยึดใบอนุญาตนั้นให้ยึดได้ครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งเดือน คำสั่งเช่นนี้ให้อุทธรณ์ไปยังรัฐมนตรีได้โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อพนักงานท้องถิ่นนั้น ซึ่งต้องนำ คำอุทธรณ์นั้นเสนอต่อรัฐมนตรีโดยไม่ชักช้า คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๖ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศบัญญัติหรือข้อบังคับแล้วแต่กรณี เพื่อกำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) วางระเบียบการควบคุมและการใช้ตลาดสาธารณะและอาคาร ร้าน แคร่ แท่น เฟิง ที่ขังสัตว์ และที่วางของขายในตลาด รวมทั้งกำหนดอัตราค่าเช่าหรือค่าที่ที่ใช้วางของขายตามสมควร

(๒) บังคับเหตุรำคาญหรือสิ่งกีดขวางในตลาด หรือตามทางเข้าสู่ตลาด

(๓) ห้ามผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อซึ่งระบุไว้มิให้ทำ ประกอบปรุง สะสม ขาย หรือวางขายอาหารและเครื่องดื่ม

(๔) วางระเบียบการขายหรือวางขายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ ปลา ผัก ผลไม้ หรืออาหารอย่างอื่นๆ ให้ต้องด้วยสุขลักษณะ

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๒

(๕) กำหนดเวลาขายอาหาร และรักษาตลาด ให้สะอาดและเป็นระเบียบตามสมควร รวมทั้งระเบียบการขนส่งปศุสัตว์และมูลฝอยออกจากตลาด

(๖) อนุญาตให้บุคคลเข้าขายอาหารในตลาด ตลอดจนควบคุมบุคคลเช่นนั้นตามสมควร

(๗) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตการเข้าขายอาหารในตลาด

(๘) กำหนดเงื่อนไขในการยึดหรือเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๘ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศบัญญัติ หรือข้อบังคับ แล้วแต่กรณีเพื่อระบุนนสาธารณสุข หรือสถานที่สาธารณะ หรือส่วนของถนนหรือสถานที่สาธารณะ กับทั้งสถานที่อื่น ๆ ในอันที่จะห้ามมิให้ตั้งแคร่ แท่น โต๊ะ หรือแผงลอยสำหรับขายอาหาร เครื่องดื่ม หรือสินค้าต่าง ๆ เว้นแต่จะได้รับอนุญาต และเพื่อวางระเบียบหรือกำหนดวิธีซึ่งผู้รับใบอนุญาตพึงปฏิบัติเกี่ยวกับการทำ ประกอบ บรรจุ

มี สะสม ขาย หรือวางขายอาหาร หรือเครื่องดื่มสำหรับ
บุคคลบริโภค รวมทั้งภาชนะ น้ำล้างและวัตถุอื่น ๆ ซึ่ง
ใช้ในสถานที่นั้น และเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมการออก
ใบอนุญาตให้บุคคลตั้งแคร่ แท่น โต๊ะ หรือแผงลอยนั้น ๆ
ตามสมควร ”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๙ แห่งพระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๙ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศบัญญัติ
หรือข้อบังคับแล้วแต่กรณี เพื่อกำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง ดัง
ต่อไปนี้

- (๑) วางระเบียบควบคุมร้านค้าผู้เร่ขายให้รับใบอนุญาต
- (๒) จำแนกประเภทผู้เร่ขายตามลักษณะ ของสินค้า
หรือตามลักษณะอื่นใดซึ่งเห็นสมควร
- (๓) กำหนดค่าธรรมเนียมซึ่งผู้เร่ขายจะต้องเสีย
- (๔) กำหนดเงื่อนไขซึ่งผู้เร่ขายจะต้องปฏิบัติ เช่น
การขายอาหารประเภทเนื้อสัตว์ ปลา ผัก ผลไม้ หรือ
อาหารอย่างอื่นให้ต้องด้วยสุขลักษณะ กำหนดสถานที่
สำหรับวางขายอาหาร

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๔

(๕) กำหนดเวลาซึ่งผู้เร่ขายจะขายอาหารบางประเภท
ได้

(๖) กำหนดเงื่อนไขในการปิดหรือเพิกถอนใบอนุญาต”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๒ แห่งพระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๒ บุคคลใดละเมิดต่อเทศบัญญัติหรือข้อ
บังคับซึ่งได้ออกตามความในมาตรา ๕๖ หรือมาตรา ๕๘ มี
ความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท ”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราช
บัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๔ ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศ
บัญญัติหรือข้อบังคับแล้วแต่กรณี เพื่การอย่างใดอย่างหนึ่ง
ดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามการตั้งหรือใช้สถานที่แห่งหนึ่งแห่งใดเป็น
ตลาดเอกชนสำหรับขายอาหาร หรือเป็นที่ทำ ประกอบ
ปรุง มี สะสม ขาย หรือวางขายอาหาร หรือเครื่องดื่ม

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๕ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

ต่าง ๆ สำหรับบุคคลบริโภค เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก
พนักงานท้องถิ่น

(๒) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาต
ตามอนุมาตรา ๑

(๓) ระบุประเภทหรือชนิดของอาหาร หรือเครื่อง
ดื่มต่าง ๆ สำหรับบุคคลบริโภค และกำหนดประเภทหรือ
ชนิดของอาหาร หรือเครื่องดื่มต่าง ๆ ว่า ประเภท หรือ
ชนิดใดจะพึงขายได้ตั้งแต่เวลาใดถึงเวลาใด

(๔) ระบุประเภทของสถานที่ซึ่งใช้เพื่อประโยชน์อย่าง
หนึ่งอย่างใดดังกล่าวไว้ในอนุมาตรา ๑

(๕) ห้ามผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อซึ่งระบุไว้มิให้ทำ ประกอบ
ปรุง สะสม ขาย หรือวางขายอาหารและเครื่องดื่ม

(๖) วางระเบียบหรือกำหนดวิธีซึ่งผู้รับใบอนุญาตพึง
ปฏิบัติเกี่ยวกับลักษณะการใช้ การบำรุงรักษาสถานที่และ
เครื่องอุปกรณ์ทั้งหมดให้สะอาดเป็นระเบียบตามสมควร รวม
ทั้งระเบียบการขนส่งปฏิบัติและมูลฝอยออกจากสถานที่นั้น

(๗) วางระเบียบกำหนดวิธีซึ่งผู้รับใบอนุญาตพึงปฏิบัติ
เกี่ยวกับการทำ ประกอบ ปรุง สะสม ขาย หรือวางขาย

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๖

อาหารหรือเครื่องดื่มนำสำหรับบุคคลบริโภค รวมทั้งภาชนะ
น้ำดื่ม และวัตถุอื่น ๆ ซึ่งใช้ในสถานที่นั้น

(๘) กำหนดเงื่อนไขในการซื้อหรือเพิกถอนใบอนุญาต”

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔ ทวิ แห่ง
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗

“มาตรา ๖๔ ทวิ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจออกเทศ
บัญญัติหรือข้อบังคับแล้วแต่กรณี สำหรับตลาดเอกชน
เพื่อการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามมิให้บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดเข้าขายอาหารในตลาด
เอกชน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานท้องถิ่น

(๒) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาต
ตามอนุมาตรา ๑

(๓) ห้ามผู้ขายเป็นโรคติดต่อซึ่งระบุไว้มิให้ทำ ประกอบ
ปรุง สะสม ขาย หรือวางขายอาหารหรือเครื่องดื่ม

(๔) วางระเบียบการขาย หรือวางขายอาหารประเภท
เนื้อสัตว์ ปลา ผัก ผลไม้ หรืออาหารอย่างอื่น ๆ ให้ต้อง
ด้วยสุขลักษณะ

(๕) ห้ามการวางสิ่งกีดขวางในตลาดเอกชนหรือตาม
ทางเข้าสู่ตลาดเอกชน

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๔๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒

(๖) วางระเบียบหรือกำหนดวิธีซึ่งบุคคลพึงปฏิบัติเกี่ยวกับการทำ ประกอบ ประชุม ขาย หรือวางขายอาหารหรือเครื่องดื่มสำหรับบุคคลบริโภค รวมทั้งภาชนะ นาล้าง และวัตถุอื่น ๆ ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๖๖ บุคคลใดละเมิดต่อเทศบัญญัติหรือข้อบังคับซึ่งได้ออกตามความในมาตรา ๖๔ (๑) มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

บุคคลใด ละเมิดต่อเทศบัญญัติหรือข้อบังคับซึ่งได้ออกตามความในมาตรา ๖๔ (๕) (๖) หรือ (๗) หรือมาตรา ๖๔ ทวิ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท ”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๑ มาตรา ๗๓ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗

วันที่๖พฤศจิกายน๒๕๘๒ราชกิจจานุเบกษา เล่ม๕๖ หน้า๑๕๔๘

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๓ บันดาข้อบังคับซึ่งเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในท้องถิ่นที่ยังมิได้ยกฐานะเป็นเทศบาลได้ออกตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้ประกาศปิดไว้ โดยเปิดเผย ณ ที่ว่าการอำเภอแห่งท้องถิ่นนั้นแล้วเจ็ดวัน ให้ใช้บังคับได้”

ผู้ใดถูกศาลพิพากษาให้ปรับเพราะกระทำความผิดข้อบังคับดังกล่าวมาในวรรคก่อน และไม่ชำระเงินค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันคำตัดสินถึงที่สุด ให้ยึดทรัพย์ของผู้นั้นใช้แทนค่าปรับ ถ้าไม่มีทรัพย์ให้ยึด ผู้กระทำความผิดต้องถูกบังคับให้ทำงานโยธาแทนตามกำหนดวันซึ่งคำนวณโดยอาศัยค่าแรงงานในท้องถิ่น แต่การบังคับให้ทำงานโยชานั้นมิให้เกินกำหนดสองเดือน

เทศบัญญัติซึ่งเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในท้องถิ่นที่ได้ยกฐานะเป็นเทศบาลแล้ว ได้ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับได้ต่อ เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยเทศบาลแล้ว”

มาตรา ๑๕ บันดาคำธรรมเนียมต่าง ๆ อันเก็บโดยบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัตินี้ และค่าปรับ ถ้าท้องถิ่นใดมีสภาพเป็นเทศบาลแล้ว ให้เป็นของเทศบาล ถ้าท้องถิ่นใดยังไม่มีสภาพเป็นเทศบาล ให้มอบแก่พนักงานท้องถิ่นเพื่อทูลเกล้าฯ ร้องทูลเกล้าฯ เสนอ

ในการกำหนดค่าธรรมเนียมตามวรรคก่อน ให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดได้ ไม่เกินกว่าอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ บันดาใบอนุญาตออกให้ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัตินี้ ให้สิ้นอายุในวันที่ ๓๑ มีนาคม แห่งปีที่จะออก

มาตรา ๒๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

• นายกรัฐมนตรี

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๕๐

อัตราค่าธรรมเนียม

	รายการ	บาท	สตางค์
๑	ค่าเก็บขนมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลตาม มาตรา ๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการ สาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๓๗		
	ก. ค่าเก็บขนมูลฝอยประจำเดือน สำหรับอาคารหรือเคหะซึ่งเป็นที่อาศัย วันหนึ่งไม่เกิน ๒๐ ลิตร เดือนละ	—	๒๐
	วันหนึ่งเกิน ๒๐ ลิตร แต่ไม่ เกิน ๔๐ ลิตร เดือนละ	—	๓๐
	วันหนึ่งเกิน ๔๐ ลิตร แต่ไม่ เกิน ๖๐ ลิตร เดือนละ	—	๔๐
	วันหนึ่งเกิน ๖๐ ลิตร แต่ไม่ เกิน ๘๐ ลิตร เดือนละ	—	๕๐
	วันหนึ่งเกิน ๘๐ ลิตร แต่ไม่ เกิน ๑๐๐ ลิตร เดือนละ	—	๖๐
	ถ้าวันใดต้องเก็บขนมูลฝอยเกินกว่า ปริมาณประจำวัน ซึ่งตกลงไว้กับเจ้า หน้าที่ ค่าขนส่วนที่เกินทุกๆ ๑๐ ลิตร หรือเศษของ ๑๐ ลิตร	—	๑๐

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๕๑ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๔๘๒

รายการ	บาท	สตางค์
ข. ค่าเก็บขนมูลฝอยประจำเดือน สำหรับตลาด โรงอุตสาหกรรมหรือ สถานที่ซึ่งมีมูลฝอยมาก วันหนึ่งไม่เกิน ๑ ลูกบาศก์เมตร เดือนละ	๕	—
วันหนึ่งเกินกว่า ๑ ลูกบาศก์เมตร ค่าขนทุก ๆ ลูกบาศก์เมตร หรือเศษ ของลูกบาศก์เมตร เดือนละ	๕	—
ถ้าวันใดต้องเก็บขนมูลฝอยเกินกว่า ปริมาณประจำวัน ซึ่งตกลงไว้กับเจ้า หน้าที่ ค่าขนส่วนที่เกินทุก ๆ ๑ ลูก บาศก์เมตร หรือเศษของลูกบาศก์เมตร	๑	—
ค. ค่าเก็บขนมูลฝอยเป็นครั้งคราว ครั้งหนึ่ง ๆ		
ถ้าไม่เกิน ๑ ลูกบาศก์เมตร ครั้งละ	๓	—
ถ้าเกินกว่า ๑ ลูกบาศก์เมตร เศษเกินครึ่งลูกบาศก์เมตรให้คิดเท่ากับ ๑ ลูกบาศก์เมตร ลูกบาศก์เมตรละ	๓	—

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๕๒

รายการ	บาท	สตางค์
ง. ค่าเก็บขนอูจาระหรือสิ่งปฏิกูล อื่น ๆ ประจำเดือน ใช้ถังขนาดไม่เกิน ๑๕ ลิตร เดือนละ	๒	—
ใช้ถังขนาดเกิน ๑๕ ลิตร แต่ ไม่เกิน ๓๐ ลิตร เดือนละ	๓	—
ใช้ถังขนาดเกิน ๓๐ ลิตร แต่ ไม่เกิน ๖๐ ลิตร เดือนละ	๕	—
จ. ค่าเก็บขนอูจาระหรือสิ่งปฏิกูล อื่น ๆ ประจำเดือน จากบ่อเก็บขนาดไม่เกิน ๑/๔ ลูก บาศก์เมตร เดือนละ	๒	—
จากบ่อเก็บขนาดเกินกว่า ๑/๔ ลูกบาศก์เมตร แต่ไม่เกิน ๑ ลูกบาศก์ เมตร เดือนละ	๔	—
จากบ่อเก็บขนาดเกินกว่า ๑ ลูก บาศก์เมตรขึ้นไป ทุกลูกบาศก์เมตร เดือนละ	๓	—
ถ้ามีเศษไม่ถึงครึ่งลูกบาศก์เมตร ให้เพิ่มขนเดือนละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์	•	

เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๕๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

	รายการ	บาท	สตางค์
	ถ้ามีเศษเกินครึ่ง ให้คิดเท่ากับ ๑ ลูก บาศก์เมตร		
	ณ. ค่าเก็บขนออกจากระหรือสิ่งปลูก เป็นครั้งคราวไม่เกิน ๑ ลูกบาศก์เมตร	๑๕	-
	ถ้าเป็นเศษไม่ถึงครึ่งลูกบาศก์เมตร	๑๐	-
	ถ้าเป็นเศษเกินครึ่งลูกบาศก์เมตร ให้คิดเท่ากับ ๑ ลูกบาศก์เมตร		
๒	ใบอนุญาตให้ใช้สถานที่เพื่อประกอบ กิจการค้าซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่นามัย ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไขโดยมาตรา ๖ แห่งพระ ราชบัญญัตินี้ ฉะบับละ	๑๐๐	
๓	ค่าธรรมเนียมสำหรับผู้ใช้ที่อาบน้ำและ ที่ซักเสื้อผ้าสำหรับมหาชน ตามมาตรา ๔๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสา ธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ครั้งละ	-	๒๕
๔	ค่าเช่าหรือค่าที่ที่ใช้วางของขายตาม มาตรา ๕๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗		

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๖ หน้า ๑๕๕๔

	รายการ	บาท	สตางค์
๕	ตามที่ได้แก้ไขโดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ตารางเมตรละ ใบอนุญาตสำหรับบุคคลเข้าขายอาหาร ในตลาดสาธารณะ ตามมาตรา ๕๖ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไข โดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ ฉบับนี้	๑	—
๖	ใบอนุญาตให้บุคคลตั้งแคะ แหน่ โต๊ะ หรือแผงลอย ตามมาตรา ๕๘ แห่ง พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธ ศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไขโดย มาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติ ฉบับนี้	—	๒๕
๗	ใบอนุญาตสำหรับผู้เร่ขาย ตามความ ในมาตรา ๕๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไขโดยมาตรา ๑๑ แห่ง พระราชบัญญัติฉบับนี้	๑	—
		—	๒๕

	รายการ	บาท	สตางค์
๘	ใบอนุญาตสำหรับใช้สถานที่เอกชนเป็นตลาด ตามความในมาตรา ๖๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไขโดยมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้	๑๐๐	—
๙	ใบอนุญาตสำหรับใช้สถานที่ของเอกชนเป็นที่ทำ ประกอบ ประมูบ มี สะสม ขาย หรือวางขายอาหาร เครื่องดื่ม ต่าง ๆ สำหรับบุคคลบริโภค ตามความในมาตรา ๖๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้แก้ไขโดยมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้	๒๐	—
๑๐	ใบอนุญาตสำหรับบุคคลเข้าขายอาหารในตลาดเอกชน ตามมาตรา ๖๔ ทวิ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตามที่ได้เพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้	—	๒๕